

ATHENS csereprogram, TUM18 kurzus beszámoló (Kamrás Márton)

A hosszas vonatút után március 15-én megérkeztünk a Meininger hotelbe, ahova letehattük poggyászsunkat, majd a délután 5 órai találkozáig még szétnéztünk Münchenben. Két olasszal és egy magyarral laktam egy szobában. Tömegközlekedéssel (napi, majd heti jegyekkel) könnyedén nagy mobilitásra tehattünk szert. A hotel és a szobánk nagyon jól szituált volt így arra egy szavunk sem lehetett.

Az első este egy előadáson meséltek kicsit a TUM-ról, annak kutatási területeiről, majd körbevezettek minket a campuson, amit egy svédasztalos vacsorával, dumálgatással zártunk. Másnap reggel két city guide körbevezette a társaságot az óvároson és körbemutogatták a fontosabb tereket, templomokat, műemlékeket, amit komolyan nagyon érdekesnek találtam. Nagyon jó történeteket meséltek az adott látnivalóval kapcsolatban, történelmi vonatkozásokat, mítoszokat is hallhattunk, nagyon tetszett az egész (külön dicséretet érdemel a mi kis egységünknek a túravezetője, valamilyen Blake).

Második nap elvittek minket busszal a neuschwansteini kastélyba, ahol végighallgattunk egy elég rövidke körbevezetést (annak minősége elmarad a városnéző vezetőkéhez képest), de persze ennek ellenére érdekes volt körbejárni azt a hatalmas kastélyt, szóval teljesen jó volt ez a program is.

Hétfő este még elvittek minket a nemzeti színházukba is, egy balett előadásra (Gods and Dogs), ami két részből állt. Az első, hosszabb rész, klasszikus darab volt, és kicsit unalmas is számomra, a második egy rövidebb, modern rész volt, amit kifejezetten látványosnak és szépnek ítéltam. Az előadóterem és az egész színház (külső és belső) gyönyörűsége is említésre méltó.

Hétfőtől péntekig nap közben többnyire az egyetemen voltunk, és a projekten ügyködtünk. A kurzus témája – agilis szoftverfejlesztés – ugyan sántikálva, de érvényesült. Ez azt jelenti, hogy a módszerek, ami ezt a témakört körülveszi, alkalmaztuk, eljátszottuk úgy, ahogy azt a nagy cégek is teszik, viszont a Konkrét projekt, amin dolgoztunk, a kezünk alatt nem haladt semmit lényegében. Ettől függetlenül nagyon hasznosnak tartom a suliban töltött időt is, hiszen mindenkinek készülnie kellett egy előadással, amikből nagyon sokat lehetett tanulni, új módszereket, és problémaköröket mutattak be, amik nagyon hasznosak. Másik oldalról pedig, a tény, hogy nekem is elő kellett adnom egy témából, egy 20 fős kurzusnak, angolul, nagyon sokat jelent. Rengeteget fejlesztett rajtam, hiszen nem hogy angolul, még magyarul sem tartottam előadást, és elégedett lehetek teljesítményemmel, így az is egy jó élmény volt.

Nap közben a menzára jártunk enni a kurzusunk többségével, ahol nagyon olcsón (2, max. 4 euróból!) meg tudtunk ebédelni, menzás diákkártya kiváltásával, kis kérdezősködés után.

Az utolsó estén, pénteken tartottak egy nemzetközi estet, ahova mind a 3 TUM-os kurzus meg volt hívva, plusz a helyi ATHENS-es csapat. Ezen az esten lehetőség volt mindenkinek a saját nemzetére jellemző ételt elkészíteni és körbekínálni, pár szót szólni róla. Ezen az estén nagy beszélgetések zajlottak kisebb csoportokba verődve, amik folyamatosan változtak.

Összegezve, mind kulturálisan, mind szakmailag hasznos volt az út és nem utolsósorban rengeteget fejlődött az angol beszédképességem is, amelynek használata a kurzus felétől már nem is jelentett korlátot. Meg kell említenem, hogy leírhatatlanul szerencsésnek érzem magamat az kurzusom és az egész TUM-os ATHENS-es csapat tagjai miatt, mert nagyon rendes, jófej sráccokkal és lánykákkal voltam „összezárva”. Olyan beszélgetéseket folytathattam némelyik este egy-két emberrel, amelyre az itthoni pajtikkal való legnagyobb bölcsekedések is irigykedhetnének 😊. Nagyon megszerettem az embereket odakint és nagyon rossz volt búcsút inteni, eljönni. Hiányoznak.

Röviden ennyi, és nagyon szépen Köszönöm a lehetőséget!!!